

Γερβάσιος Παρασκευόπουλος ποιμένας Άγιος και κήρυκας

[/ Γενικά Θέματα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στην παραγμένη εποχή του 20ου αιώνα, με τα συγκλονιστικά γεγονότα τα τόσο καθοριστικά για την ανθρώπινη ιστορία, ένα λαμπρό αστέρι πρόβαλε στο στερέωμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, ο Αρχιμανδρίτης Γερβάσιος Παρασκευόπουλος (1877-1964).

Ο πατήρ Γερβάσιος, κατά κόσμον Γεώργιος, καταγόταν από την Γρανίτσα (σημερινή Νυμφασία) Αρκαδίας. Η φλόγα της κατά Χριστόν ζωής που έκαιγε μέσα του από την παιδική του ηλικία τον οδήγησε, δεκατριών μόλις ετών, στην Μονή Κερνίτσης, όπου ανέλαβε με ζήλο τους κόπους της μοναχικής ζωής. Λίγο αργότερα κατευθύνθηκε στην Μονή Ταξιαρχών Αιγιαλείας, για να σπουδάσει στο Σχολαρχείο της. Κατόπιν εγκαταβίωσε στην Μονή Γηροκομείου Πατρών, όπου και εκάρη μοναχός, ενώ παράλληλα συνέχιζε τις σπουδές του στο Γυμνάσιο,

διακονώντας συνάμα την Μονή του και αυξάνοντας καθημερινώς τους ασκητικούς του αγώνες.

Το 1903 χειροτονήθηκε διάκονος και αναχώρησε για ανώτερες σπουδές στην Ριζάρειο Σχολή. Την εποχή εκείνη Διευθυντής της Ριζαρείου Σχολής ήταν ο Πενταπόλεως Άγιος Νεκτάριος, τον οποίο ο π. Γερβάσιος βαθιά αγάπησε και μιμήθηκε. Μετά από άριστες σπουδές στην Ριζάρειο, εγγράφηκε στην Θεολογική Σχολή, όπου και πάλι άριστευσε.

Στην συνέχεια και αφού τελείωσε τις σπουδές του, έλαβε τον βαθμό του Πρεσβυτέρου από τον Πατρών Αντώνιο. Το 1912-13 υπηρέτησε ως στρατιωτικός ιερέας στους Βαλκανικούς πολέμους, όπου και παρασημοφορήθηκε για τις υψηλές υπηρεσίες του. Στην μεταπολεμική περίοδο επέστρεψε στην Μονή της μετανοίας του, την Ιερά Μονή Παναγίας Γηροκομητίσσης Πατρών, αφ' ενός μεν για να ασκηθεί στην περισυλλογή και την πνευματική κατάρτιση και αφ' ετέρου για να συνεχίσει την αγαπημένη του μελέτη. Με εντολή του Μητροπολίτου άρχισε την ανακαίνιση της Μονής. Εργάσθηκε σκληρά για την πνευματική ανύψωσή της με βάση την Εκκλησιαστική Πατερική Μοναχική παράδοση.

Τα κατοπινά χρόνια κλήθηκε από τον Επίσκοπό του να υπηρετήσει την Μητρόπολη ως εφημέριος κατ' αρχήν στον Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής Πατρών και στην συνέχεια στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου.

Ως ποιμένας πλέον ο π. Γερβάσιος διακρίθηκε για τον προφητικό του ζήλο. «Ζηλών εζήλωσα τω Κυρίω παντοκράτορι», έλεγε συχνά. Οι ποιμαντικές του δραστηριότητες αγκάλιαζαν όλους τους τομείς. Οργάνωσε συστηματικά τα πρώτα κατηχητικά σχολεία στην Ελλάδα.

Αγαπούσε πολύ τα παιδιά και αγωνίσθηκε με όλες του τις δυνάμεις για τους νέους. Κήρυττε καθημερινώς με άκαμπτη σταθερότητα την Ευαγγελική αλήθεια. Εξομολογούσε ακούραστα τον λαό του Θεού οδηγώντας τον με πατρική στοργή στην εν Χριστώ μετάνοια. Λειτουργούσε συχνά, διότι πίστευε ότι η Θεία Λειτουργία «κύριον και μοναδικόν σκοπόν και έργον έχει την θέωσιν ημών...». Μεριμνούσε για τους φυλακισμένους και τους ενδεείς και είχε γίνει ο προστάτης των προσφύγων. Ζούσε και κήρυττε ως Ορθόδοξος κληρικός, χωρίς να απομακρύνεται ούτε στο ελάχιστο από την αγία Παράδοση και τους ιερούς Κανόνες της Εκκλησίας μας. Αυτό, όμως, είχε ως αποτέλεσμα να διωχθεί.

Οι πρώτες συκοφαντίες άρχισαν με αφορμή τις νυκτερινές Θείες Λειτουργίες που τελούσε χάριν των εργαζομένων. Κι αυτό ήταν η αρχή ενός απηνούς πολέμου κατά του Αγίου Πατρός. Για πολλούς ήταν «βαρύς και βλεπόμενος». Έπρεπε να φιμωθεί ο λόγος της αληθείας. Έπρεπε να εξουδετερωθεί ο άνθρωπος του Θεού, για να παύσει ο έλεγχος των αμαρτωλών συνειδήσεων. Το 1931 η υπόθεση έφθασε στο

Συνοδικό Δικαστήριο. Το αποτέλεσμα της δίκης ήταν, με πλειοψηφία μιας μόνο ψήφου, εξάμηνη αργία και περιορισμός στην Ιερά Μονή Γηροκομείου. Η συμπαράσταση όμως του λαού, ο οποίος σύσσωμος υπερασπίσθηκε τον πνευματικό του πατέρα, ήταν συγκινητική. Τελικά, η αθωότητα του Αγίου Γέροντος αποδείχθηκε περίτρανα και όχι μόνον διατάχθηκε ενωρίτερα η άρση της ποινής του, αλλά και τιμήθηκε να υπηρετήσει ως Πρωτοσύγκελλος στην Ιερά Μητρόπολη Πατρών.

Το 1939 καλείται από τον Αθηνών Χρυσάνθο να αναλάβει τα καθήκοντα του Μεγάλου Πρωτοσυγγέλλου της Αρχιεπισκοπής Αθηνών. Κατόπιν πολλών πιέσεων δέχθηκε. Κι απ' την θέση αυτή εργάσθηκε με σθένος για την εξυγίανση των εκκλησιαστικών πραγμάτων προχωρώντας σε βαθιές τομές. Δεν λύγιζε μπροστά σε τίποτε. Ουδέποτε εργάσθηκε για το ατομικό του συμφέρον. Έλαμψε και στην περίοδο αυτή της πρωτοσυγκελλίας του με το άριστο παράδειγμα και την ασκητική ζωή του.

Το 1941 απαλλάχθηκε των καθηκόντων του Πρωτοσυγγέλλου και επέστρεψε στην Πάτρα. Μετά από λίγο καιρό ο νέος αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός τον κάλεσε πάλι στην Αθήνα, αλλά αυτή την φορά δεν αποδέχθηκε την πρόσκληση. Παρέμεινε έκτοτε κοντά στο ποίμνιό του, που με τόσο πόνο είχε αποχωρισθεί.

Ο π. Γερβάσιος ζούσε και εκινείτο εν Αγίω Πνεύματι. Η καθαρή του ψυχή ήταν πλημμυρισμένη από τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Οι ίδιοι οι εξομολογούμενοι γνώριζαν το προορατικό του χάρισμα. Ήταν «πόλις επάνω όρους κειμένη». Επίσης, το χάρισμα της θαυματουργίας - που λίγοι από τους Αγίους αξιώθηκαν να λάβουν απ' αυτή την ζωή - μαρτυρείται και σήμερα από τους ανθρώπους που έζησαν κοντά του.

Ζώντας ο πατήρ Γερβάσιος ουράνια ζωή κατώρθωσε να αποκτήσει τέτοια παρρησία προς τον Θεό, ώστε να καταστεί πηγή αστείρευτη θαυμάτων πολλών, όπως σημειώνει χαρακτηριστικά το πνευματικό του παιδί, ο Αρχιμανδρίτης Κύριλλος Κωστόπουλος..

Όμως, η αγιασμένη ύπαρξή του έφθασε στο τέλος της επίγειας πορείας της. Στις 30 Ιουνίου 1964 κοιμήθη με το όνομα της Παναγίας στα χείλη του. Ο θρήνος του λαού, οι κραυγές των παρακολουθούντων την εξόδιο ακολουθία «Άγιος, Άγιος», κατά την εκφορά του Αγίου Λειψάνου του, φανερώνουν περίτρανα το λυτρωτικό έργο που συντελέσθηκε στην πόλη των Πατρών από τον Αρχιμανδρίτη Γερβάσιο Παρασκευόπουλο.

Η ακλόνητη πίστη του προς τον Τριαδικό Θεό, η ασκητική του ζωή, ο μαρτυρικός του αγώνας για την Εκκλησιαστική αλήθεια, η άπειρη αγάπη του για τον άνθρωπο οδήγησαν τον ίδιο στην Αγιότητα, αλλά και τον λαό του Θεού στην θεογνωσία. Η

παρουσία του και η ζωή του στην Πάτρα ήταν η ευλογία του Θεού στην πόλη του Πρωτοκλήτου. Έζησε ο λαός τότε ημέρες πρώτων χριστιανικών αιώνων. Όταν ανεχώρησε από την επίγεια ζωή, τον θρήνησε γοερώς.

Τώρα ζητά να πανηγυρίσει με δοξολογίες προς τον Θεό την επίσημη διακήρυξη της αγιότητός του και την αγιοκατάταξή του στην χορεία των Αγίων Πατέρων της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

* Από το βιβλίο του Αρχ. Κυρίλλου Κωστοπούλου Ιεροκήρυκα Ιεράς Μητροπόλεως Πατρών, Δρ. Θεολογίας, «ΠΟΙΜΕΝΑΣ ΑΓΙΟΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ - π. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος» (α΄ έκδοση 1976, β΄ έκδοση 1982, γ΄ έκδοση 1999).

Πηγή: pentapostagma.gr